i Forbindelse med den foreſtaaende Lønningsrevi-ſion for diſſe Anſtalter. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix) fandt igaar, at det var ubilligt imod Profeſſorer, Rektorer, Adjunkter oſv. at lade dem vente, til man var kommen til et ſaadant Reſultat. Men paa den anden Side glemte det ærede Medlem, at det og-ſaa er meget ubilligt at lade Folkethingets Flertal vente, vente Aar efter Aar, inden det kan opnaa Noget af det, det paa diſſe Omraader ſætter Pris paa. I en konſtitutionel Stat bør der dog tages idetmindſte ligeſaa meget Henſyn til Folkerepræ-ſentationens Flertal ſom til enkelte Mænd i Sta-tens Tjeneſte. Vi betragte ganſke viſt ikke, ſaa-ledes ſom den ærede Kultusminiſter igaar ſyntes at antage, diſſe Mænd ſom Regjeringens Embeds-mænd alene; vi betragte dem ſom Folkets Em-bedsmænd. Men, netop fordi vi gjøre det, er det ogſaa vor Mening, at Folkets Repræſen-tation bør have et Ord med at ſige, ikke blot om deres Lønninger, men ogſaa om de Inſtitutioners hele Stilling, hvorved de virke. Regjeringen ſynes ſnarere at gaa ud fra den Op-fattelſe, at det er kun er Regjeringens og den Sagkyndiges Sag at beſtemme, hvorledes Organi-ſationen ſkal være, og at det ſaa er Folkerepræſen-tationens Sag at bevilge de Midler, man anſer for fornødne. Men det kan ingen Folkerepræſen-tation i Verden lade ſig nøie med, den maa ogſaa gjøre ſine Fordringer gjældende paa Organiſatio-nens Omraade, thi det er jo klart, at de Penge, der ſkulle anvendes til ſaadanne Inſtituter, i meget væſentlig Grad afhænge af, hvorledes hele Organiſationen er. Naar Regjeringen vil holde paa det Beſtaaende med Henſyn til Organiſationen, kunde det være ganſke naturligt, om ogſaa Re-præſentationen holdt paa det Beſtaaende med Hen-ſyn til Lønningerne, indtil man kunde komme til en Forandring paa begge Punkter i Forening; og de paagjældende Mænd maatte da rette deres Be-breidelſer idetmindſte ligeſaa fuldt mod Regjeringen ſom mod Folkets Repræſentation, hvis de ikke fik deres formentlige Krav tilfredsſtillede, thi det vilde navnlig være Regjeringen, der vilde være en Hin-dring derfor, idet Folkethinget her er villigt til at gaa ogſaa til Lønningsforhøielſer — om juſt ikke paa alle Punkter i den Udſtrækning, Regjerin-gen foreſlaar — naar det tillige kan naae en ſaa-dan Omorganiſation paa viſſe Hovedpunkter, ſom det ſætter Pris paa. I det Hele kan jeg hen-holde mig til de Bemærkninger, jeg fremſatte ved de to nævnte Sagers Behandling. Men der er dog enkelte Ting, jeg vil tillade mig at drage frem. Det ærede Medlem for Langeland (Bran-des) udtalte ſig om Embedsexamens Indretning paa en Maade, der kunde ſynes at ſalde ſammen med den, hvorpaa jeg udtalte mig derom, da jeg havde Ordet om Univerſitetet, idet ogſaa jeg ønſkede, at ſamtidig med, at man indrettede Examenskommiſſioner — ſom jeg ikke veed, om det ærede Medlem ønſker, da han ikke omtalte dem — ſkulde Embedsexamen ved det theologiſke og det juridiſke Fakultet have en Forandring, der noget gik i Retning af Ma-giſterkonferents. Men vi ere viſtnok ikke enige, naar det kommer til Stykket. Jeg havde ialt-fald ikke tænkt, at man ſkulde lægge an paa at prøve de vordende Embedsmænds egentlig viden-ſkabelige Udvikling, jeg havde ſnarere, — ſom jeg udtalte forleden — tænkt, at den ſtørre Opgave, jeg ønſker, de ſkulde faae, ſkulde tjene til at prøve deres almindelige Modenhed og Evne til at bruge de Kundſkaber, de havde erhvervet ſig, og de Haandbøger, de ſiden i Livet ville faae Brug for i praktiſke Spørgsmaal. Jeg tænker mig ikke en Opgave af ſamme Udſtrækning ſom ved Magiſterkonferens, og heller ikke at Kandi-daterne ſkulle have ſaa lang Tid ſom 6 Uger dertil; men jeg tænker mig en rigeligere Tid end de tre Timer, der nu anvendes, thi efter min Mening, er dette altfor lidt. De ſkulde ogſaa have Lov til at benytte de nødvendige Hjælpe-midler til en ſaadan Opgave, og jeg mener, at man f. Ex. for Juriſternes Vedkommende kunde tage et praktiſt Spørgsmaal, en Retsſag eller noget Lignende. Det er jo imidlertid Ting, ſom først ret kunne behandles, naar man kommer til i det Enkelte at udvikle, hvorledes man tænker ſig Sagen ordnet. Men jeg vil dog forvare mig imod, at jeg ſkulde ønſke, at Embedsmæn-dene alle ſkulde uddannes til Videnſkabsmænd. Jeg er ganſke enig med dem, der ſige, at det, der ſkal kræves af Embedsmændene, ikke er det, at de Alle ſkulle være videnſkabelig uddannede, men at de ſkulle have de fornødne Kundſkaber til at beſtyre deres Embede og den fornødne Mo-denhed til at benytte diſſe Kundſkaber. Med Henſyn til de vordende Præſters Uddannelſe ſkulde jeg for mit Vedkommende ſlet ikke have ſaa ue-get imod at faae den henlagt til ſæregne Præſte-ſkoler, men jeg tror ganſke viſt, det burde ſke af andre Grunde end dem, der ere anførte af det ærede Medlem for Langeland. Det ærede Med-lem ønſkede Theologien bort fra Univerſitetet for Videnſkabens Skyld, fordi Theologien efter hans Formening ingen Videnſkab var. Jeg for mit Vedkommende kunde ønſke Præſternes Uddannelſe henlagt til ſaadanne Skoler af den Grund, at den derved maaſke mere kunde blive baaren af Menighedslivet i Folket, og at der kunde komme en nøiere Forbindelſe mellem Præſterne og Menigheden, hvis Tjenere de ſiden ſkulle være. Det, ſom ſkal give Præſternes For-kyndelſe ſin Kraft, er aabenbart ikke hovedſagelig deres videnſkabelige Dygtighed, men det Menig-hedsliv, ſom de ere udvoxede af, og ſom de ſkulle være Talsmænd for. Og jeg ſkulde derfor ikke have noget Væſentligt at indvende mod ſæregne Præſteſkoler, ja, kunde tildels endogſaa ønſke dem af de ovennævnte Grunde. Jeg ſkal ikke gaa ind pag, hvorvidt Theologien i ſig ſelv er en Viden-